

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΚΟΜΗΣ,
ΜΙΑ ΓΡΗΗ ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ,
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(Στο σπίτι του κόμητος, στην τραπεζαρία. Ο κόμης είχε μόνος και μονολογεί).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Παραμονή Πρωτοχρονιάς, λέει! Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε... Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς όταν ή λουλούδι μου έπεσε στο δαχτυλίδι μου αυτό το δαχτυλίδι με τον άμειθυστο, ποίησε το χρώμα των ματιών της. Δεν ξανάδα τέτοια μάτια στη ζωή μου. Με την ανάμνησή τους πέρασα τόσα χρόνια εδώ, στο ξεχωριστό σπίτι μου. Δεν θέλησα από τότε να ξαναδώ άλλη γυναίκα. Δεν είχα πια εμπιστοσύνη σε καμιά. Και δεν πίστευα πια ούτε στον έρωτα, ούτε στη φιλία, Ζωόκοινοσας εδώ με τον πιστό μου υπηρέτη. Κι' ανιστολοόσα τα πασιονα... Τι ετυχισημένιος ήμουσν άλλοτε, μιά τέτοια βραδιά!... Τι χαρά, τι γιορτή, τι έλευδες για τον καινοχρηό χρόνο! 'Α, νες χόνος πού έρχοσαι δεν μπορώ να με γελώσαι πια. Ξέρω τι φέρνεις είνε ή έπισοχσες κάθε νέου έτους. Κι' έστειτα σ' αυτή την ήλια πού είμαι τι έγω πια να περμένω; 'Εχω κατινήςος ένας γέρουσν μισάνθρωπος... (Μπαίνει ο υπηρέτης).

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Κύριε, είνε μιά γρηη έξω, ή όποια πούλει χροσάνθημα. Θέλετε ν' αγοράσοςτε μερικά;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Τα λουλούδια είνε πάντα μιά συντροφιά. Είνε μιά παρηγορία... Πές της γρηησ να ρηή μέσα.

(Ο υπηρέτης φέρνει. Μπαίνει ή γρηη ανθοπωλις).

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ. (τρέμοντας).— Θέλετε χροσάνθημα, κύριε;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Γιατί τρέμεις έτσι, κυρία μου;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ. Κάνει ποιά κρού έξω, κύριε, και δεν είμαι πια νέα, καθώς βλέπετε.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Κάθισε, κυρία μου, να ξεσταθής λίγο.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ. Θα ήθελα ποιά να καθήσο, αλλά πρέπει να τηραίνω. Πρέπει να πούήσω τα λουλούδια μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μή στενοχωριόσαι για αυτό. Θα αγοράσος ενό όνα τα άνθη σου.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Όλα μου τ' άνθη;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ναι, θέλω απόψε πολλά λουλούδια...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Θα έχετε βέβαια οικογένεια. Και θέλετε να στολισοςτε με πολλά άνθη το τραπέζι σας απόψε.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Δεν έχω κανένα στον κόσμο. Γι' αυτό θέλω απόψε για συντροφιά ποιά, πάρα ποιά λουλούδια. Πόσα στοιχίζον τ' άνθη σου;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Είκοσι φράγκα.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ω, είνε ποιά λίγα είκοσι φράγκα. Θα σάς δώσω πενήντα.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Κύριε, δεν δέχομαι έλεημοσύνη.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μή συγχωρείτε, κυρούλα, δεν σοφ δίνο έλεημοσύνη. Είνε τόσο ώραία τα λουλούδια σου, ώστε αξίζον 50 φράγκα.

Κάθισε λίγο κοντά στο τζάκι να ξεσταθής.

(Η ανθοπωλις καθεται με κινήσεις και ύφος μεγάλης κυρίας σιμά στη θεομιάστρα).

Ο ΚΟΜΗΣ. (αισθανόμενος ένα άκατανόητο σελασό για την ανθοπωλιδα).— Και σεις, κυρία, δεν έχετε κανένα στον κόσμο;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Κανένα.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Όποτε δεν σάς περιμένει κανείς απόψε, στο σπίτι σας;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Κανείς, κύριε.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Τότε... σάς παρακαλώ... αν θέλετε... μείνετε να δείπνησος μαζί μου απόψε. Είμαι μόνος, καθώς σάς είπα. Και θα ερχοιστηθώ ποιά, αν δεχθής να καθήσοςτε απόψε στο τραπέζι μου.

(Η ανθοπωλις κλαίει).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Γιατί κλαίτε;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Είνε τώρα δέκα χρόνια πού δεν έχω καθήσει σε τραπέζι.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Γιατί;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— 'Αχ, κύριε!... 'Η δυστυχία... 'Η μονα-

ξιά... Τα βλέπεθό μου δείτνω σε μιά γωνιά του δρόμου, επάνω στο γόνατο...

(Κλαίει πού δυνατά).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μά γιατί διαλέξατε το επάγγελμα της πιανοδιού ανθοπωλιδός; Δεν θα μποροόσατε να κάνετε τίποτε άλλο;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Τι άλλο, άλλωμοσνο;... Δεν είμαι ίκανή για τίποτε καλύτερο, κύριε. (Αναστενάξει).

Ο ΚΟΜΗΣ. (στον υπηρέτη).— Πέτρο!

(Μπαίνει ο υπηρέτης).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πέτρο, στόλισε το τραπέζι με τα λουλούδια αυτά.

Και βάλε ένα μιάτο άζομα.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Κύριε... Έπιτρέψοςτε μου να στολίσω έγω το τραπέζι σας με τ' άνθη.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Αν θέλετε...

(Η γρηη ανθοπωλις στολίζει με ποιά γοόδο το τραπέζι, με τα λουλούδια. Ο κόμης την παρακολοθει μ' έκπληκτα μάτια).

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Είνε ώραία έτσι. Δεν είνε ώραία, κύριε;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Έχετε βλέπω ποιά γοόδο.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Μά βλέπετε χόνια τώρα κατινήςος με λουλούδια. (Χαμογελάει πικρά).

(Η γρηη ανθοπωλις έχει συνίθειε τόρα με την ξεστασιά της κάμαρης, το προσώπό της ρόδιση, τα μάτια της λάμπουν, δεν φαίνεται πια τόσο γρηη).

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Πρέπει να φέγω τώρα.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Όχι, όχι. Κάνετε μου τη χάρη να δείπνησοςτε μαζί μου απόψε. Είμαι τόσο μόνος!

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Γιατί είσοσοςτε τόσο μόνος; Δεν έχετε παντρευτεί καμιά γυναίκα άξια σας;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Άγάτρωσ πού, πάρα ποιά άλλοτε μιά γυναίκα, ή όποια...

(Έξαφνα σταματά σαν να μετανόωσει πού εκμυστηρεύεται τον πόνο του σε μιά άγνωστη γυναίκα πού πούλαιο λουλούδια στους δρόμους).

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Κι' ή γυναίκα αυτή σας πικρασε ποιά, σας πρόδωσε;

Ο ΚΟΜΗΣ.— 'Η γυναίκα αυτή έγινε ατία να μη παντρευτώ, να γίνω μισογύνης, και σιγά-σιγά μισάνθρωπος.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Μισάνθρωπος έσοις πού απόψε ζητάτε στο δείτνω σας μιά φτωχή άγνωστη γυναίκα;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ω, σας παρακαλώ...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Είνε χόνια τώρα πού δεν έχω αναμνήσος ένα τόσο καλον άνθρωπο στη ζωή μου, σαν και σας. Κι' έσοις, έσοις τον τόσο καλό να είνε γινεκό σας πρόδωσαν, σας πότισαν φαρμάκια. Καταρωίση να είνε ή γυναίκα αυτή πού σας έβλε έκανε τόσο κακό!...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ίσοις δεν το ήθελε.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Την συγχωρείτε, αυτήν πού σας έκανε να χάσοςτε την πίστι σας σε κάθε ώραία μ' άγνό;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ναι, έτσι είνε... Δεν υπόθεσα πια να πιστωσο σε τίποτα. (Κυτιάζοντας μελαγχολικά το δαχτυλίδι του, φθνυρίζει σιγά-σιγά).— Και πού μένει με' όλη αυτή την ιστορία, κυρία μόνο αυτό το δαχτυλίδι.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Μοφ έπιτροπέτος να δω το δαχτυλίδι σας;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μάλιστα.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Είνε άμειθυστος;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Βέβαια.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Τι γλυκό χρώμα! Είνε σαν το χρώμα των ματιών της. Δεν είνε έτσι;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μά... πώς το ξεροτε;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Σας το χάρισο αυτό το δαχτυλίδι μιά παραμονή Πρωτοχρονιάς, όποιο απόψε, ή γυναίκα έζήνη πού την άγαθήσοςτε τόσο και πού σας πρόδωσο.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Μά πώς τα ξεροτε όλα αυτά;

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ.— Ήταν μιά μά-

Ο ΚΟΜΗΣ.— Δεν θα φέρης ποιά πια...

